

Babička aneb co nám život upeče

Kristýna Káralová

Bakalářská práce
2009

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací

Univerzita Tomáše Bati ve Zlíně
Fakulta multimediálních komunikací
Ústav produktového designu
akademický rok: 2008/2009

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

(PROJEKTU, UMĚLECKÉHO DÍLA, UMĚLECKÉHO VÝKONU)

Jméno a příjmení: **Kristýna KÁRALOVÁ**

Studijní program: **B 8206 Výtvarná umění**

Studijní obor: **Multimedia a design**

Téma práce: **1. Dokumentace přípravy, realizace bakalářské práce a rešerše**
2. Babička

Zásady pro vypracování:

1. Teoretická práce:

Rozsah práce a pokyny k vypracování: minimálně 15 normostran textu + přílohy, odevzdat

v elektronické podobě 1 ks na CD nosiči ve formátu PDF; 1 ks pevné vazby v tištěné podobě (barevně),

2 ks v kroužkové vazbě (čb). Vypracujte výtvarné návrhy, obrázkový a pracovní technický scénář audiovizuálního díla jako přílohu teoretické části.

2. Praktická práce:

Film realizujte v minimální délce 1 min a 30 vt. a odevzdejte na 1 ks DVD výstup komprimovaný soubor avi ze stříhového programu Premiere Pro 1.5:

file-export-movie-settings:

general: Microsoft DV AVI, video: DV PAL, 720x576, 25fps, pixel aspect ratio - dle formátu obrazu - D1/DV PAL (1.067). tj.4:3 nebo 16:9, audio: uncompressed, 48000 Hz + 1 ks CD-R ve formátu mpeg.

Součástí prezentace praktické části je výtvarný návrh plakátu (formát 70x100 cm, v digitální podobě PDF příprava pro tisk-rozlišení: 300 dpi, režim: CMYK barva). Pro přijetí práce je nutné odevzdat vyplněné formuláře pro OSA a NFA a licenční smlouva k audiovizuálnímu dílu.

Rozsah práce:

Rozsah příloh:

Forma zpracování bakalářské práce: **tištěná**

Seznam odborné literatury:

Výtvarníci animovaného filmu Poš Jan, Odeon, Praha 1990

Animovaný film Urc Rudolf, Martin Osveta 1984

Animace a doba 1955-2000 Sdružení přátel odborného filmového tisku, FILM A DOBA, Praha 2004, ISSN 0015-1068

Animovaný film Dutka Edgar, AMU, Praha 2002

Minimum z dějin světové animace, AMU, Praha 2004, ISBN 80-7331-012-0 160

Úvod do estetiky animace Kubíček Jiří, AMU, Praha 2004, ISBN 80-7331-019-8

Vedoucí bakalářské práce:

doc. ak. mal. Ondrej Slivka

Ústav animace a audiovize

Datum zadání bakalářské práce:

1. prosince 2008

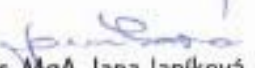
Termín odevzdání bakalářské práce:

11. května 2009

Ve Zlíně dne 23. března 2009

doc. MgA. Jana Janíková, ArtD.
pověřená děkanka

doc. MgA. Jana Janíková, ArtD.
ředitel ústavu

ABSTRAKT

Abstrakt česky

1. Dokumentace přípravy, realizace bakalářské práce a rešerše
2. Babička

Klíčová slova:

babička, animace, fotoanimace

ABSTRACT

Abstrakt ve světovém jazyce

1. Documentation of preparation and realization of bachelors work and background reserch
2. Grandmother

Keywords:

Grandmother, animation, photoanimation

Poděkování, motto

vedoucí práce: doc. ak. mal. Ondřej Slivka

vedoucí ateliéru animace: ak. mal. Michal Zeman

oponent: Ivo Hejzman

Květoslava Bláhová

Václav Bláha

Jitka Káralová

Linda a Michal Tutterovi

Olga Škočová

Tomáš Kubalík

Prohlašuji, že jsem na bakalářské/diplomové práci pracoval(a) samostatně a použitou literaturu jsem citoval(a). V případě publikace výsledků, je-li to uvedeno na základě licenční smlouvy, budu uveden(a) jako spoluautor(ka).

Ve Zlíně

.....
Podpis diplomanta

OBSAH

ÚVOD.....	7
I TEORETICKÁ ČÁST	8
1 NÁMĚT A INSPIRAČNÍ ZDROJE	9
2 DALŠÍ INSPIRAČNÍ ZDROJE	12
3 SCÉNÁŘ A STORYBOARD.....	13
II PRAKTICKÁ ČÁST	24
4 ANIMACE	25
5 POSTPRODUKCE.....	27
6 PRŮBĚH A PREZENTACE PRÁCE	28
III ZÁVĚR	30
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY.....	32
SEZNAM OBRÁZKŮ	33
SEZNAM PŘÍLOH.....	34

ÚVOD

Formou fotoanimace jsme se rozhodla ztvárnit životní příběh mojí babičky Květy.

I. TEORETICKÁ ČÁST

1 NÁMĚT A INSPIRAČNÍ ZDROJE

Inspiračním zdrojem pro animaci mi bylo vyprávění mojí babičky, pro kterou bylo setkání s mým dědou osudovým. Splnil se jí totiž sen, který měla dříve, než mého dědu, svého muže poznala. Jejím přáním bylo, vzít si umělce a starat se o něj a jejich rodinu.

Zrušila tedy nabídku na sňatek se solidním, elegantním a zaopatřeným pánem, a dala v té době přednost pravému opaku toho, co tak snadno mohla mít. Děda, který v té době ještě vůbec nevystupoval jako výtvarník, byl nehezky, hubený, blondatý a nosatý kluk z chudé rodiny.

Moje babička Květa se narodila v Čeňkově do chudé rodiny. Díky šikovnosti a pracovitosti jejího tatínka, se rodina přestěhovala do Prahy. Pro mojí babičku, v té době malou copatou holku z venkova, to nebylo příjemné setkání s městskými dětmi a městským životem.

I když byl tatínek zaměstnán, bylo v rodině stále málo peněz. Maminka babičky byla často nemocná a tak babička, místo studia čtyřleté obchodní akademie s maturitou, musela začít pracovat a přispívat rodině. Vychodila proto pouze dvouletou obchodní školu, kde se mimo jiné naučila psát na stroji a těsnopis. Jelikož po svých rodičích zdědila pracovitost, šikovnost a výrazný smysl pro spolehlivost, byla přijata do Poštovní spořitelny, kde pracoval

i její otec. Poté se dostala k advokátovi, jako sekretářka. Když babičce bylo 15 let, začala válka a o práci u advokáta přišla, protože byl žid. Celá jeho rodina utekla před Němci z Československa. Nastoupila pak jako úřednice v Letově, v továrně na letadla, kde pracovala v kartotéce. Karty, o které se starala, jí krasopisně nadepisoval její kolega. Protože však jednou onemocněl, byl tento úkol svěřen mému dědovi, kterého v té době babička ještě neznala. Nikdo z naší rodiny moc nerozumí tomu, jak je možné, že tuhle práci dostal právě náš děda, protože on nikdy moc psát neuměl, ale nakonec i tuhle práci asi dělal dobře, jelikož mu zůstala. K babičce proto začal chodit pravidelně pro ty kartičky. Časem si začali povídat. A i když babička měla „vážnou známost“ a děda se jí zprvu nelíbil, okouzloval jí jeho přístup k ní, jako k rovnocennému partnerovi a nejen jako ke krásnému křehkému objektu.

Letov se nacházel na místě nynějšího Výstaviště v Holešovicích. Ke konci války byl Letov bombardován a zaměstnanci továrny utíkali před nálety do sousedící Stromovky. I babička s dědou přečkali nálet spolu ve Stromovce.

Po nesmělém seznamování plném červenání a studu se děda odhodlal a babičku pozval na první schůzku. Dělal závodní kanoistiku, a tak bylo jeho první pozvání právě na kanoi. Kuriozitou však bylo, že to bylo v chladném březnu, kdy všichni ještě nosili kabáty a klobouky a bylo tedy velkým štěstím, že z vratké závodní lodě, na které babička seděla prvně v životě, nevypadli do vody.

Babička tedy ukončila svou předchozí známost a pozvala dědu na seznamovací oběd ke svým rodičům. I v dnešní volnomyšlenkářské společnosti si málo kdo dovede představit, že by se představil rodičům svého partnera právě tak jako můj děda. K obědu byly babičkou uvařeny a do nitě zabaleny tzv. španělští ptáčci. Děda, když viděl maso omotané nití, vzal nit a táhl jí tak dlouho, dokud mu stačila ruka. Nit nekončila, tak si stoupl, a protože stále nekončila, tak si nakonec stoupl i na židli.

Po válce se opět otevřely vysoké školy a děda začal studovat na VŠUP. Babička, která byla vždy dychtivá po vědomostech, se učila s ním a dědu tak připravovala na jeho zkoušky.

To už byl děda zaměstnán jako „redaktor“. Funkcí „redaktor“ nebyl v nakladatelství označován člověk, který by psal texty, ale někdo, kdo zajišťuje všechny podklady potřebné pro tisk. Dnes bychom takového člověka označili spíše jako produkčního. Mimo redakční činnost v nakladatelství děda ilustroval knihy a navrhoval plakáty. Byl tedy časově velice vytížen, a tak, svým ojedinělým způsobem, požádal babičku o ruku: „Já tohle všechno nemůžu stačit. Práci, školu a ještě chodit na rande. Tak, buďto se vezmeme, nebo se rozejdeme.“ Svatba byla skromná. A jak babička s oblibou říká, měla na sobě „lahvově zelené šaty a kolem krku stříbrnou lišku“. Samozřejmě vše půjčené. Po svatbě uspořádali malou oslavou u babiččiných rodičů, kde si v malém bytě museli všichni sedět na klíně, aby se tam vůbec vešli. V tom samém bytě o jedné místnosti a kuchyni, pak nějakou dobu bydleli všichni spolu. Bez velké tolerance a ohleduplnosti si jen těžko lze představit harmonické soužití dvou generací, na tak malém prostoru. Konec konců právě tolerance a vzájemná slušnost a úcta byly to, co vztah babičky a dědy provázelo celý život.

Časem se všichni přestěhovali do většího bytu. Přišly děti, Vašek a Markéta, můj strejda

a moje máma. Babičce tím začal její život. Nikdy už se, na přání dědy, nevrátila do práce a starala se plně o domácnost a výchovu dětí. Díky dědovu volnému povolání odjížděli často od jara do podzimu na malou chatičku, kde měl děda svůj první „ateliér“: stůl a židli u okna.

Obě děti, můj strýc i máma (Vašek a Markéta) vyrostli a našli si partnery, které si vzali. Ani jedno manželství však nevydrželo déle než 5 let, což pro babičku bylo velice náročné období plné sebeobviňování a smutku, z bolesti těch druhých. Naštěstí kolem sebe měla nás, 5 vnoučat, a my jsme ji dostatečně zaneprázdňovala a rozptylovala. Když jsme byli nemocní, přijela a seděla nám u postele, vařila obědy, četla pohádky a se vším pomáhala v domácnosti. V zimě i v létě jsme víkendy i prázdniny trávili s babičkou a dědou na chatě. Naučili jsme se tam všichni jezdit na kole, plavat, bruslit, chytat ryby, stavět bunkry, lézt po stromech, ale i sekat trávu kosou, štípat dříví a taky vařit a péct. Péct třeba i buchty...

A právě pečení buchet, ten rituál, ty přípravy a ty postupy, to jak to všechno kvasí, kyne, hněte se, válí se, plní, peče to všechno je trochu jako život. Protože i do té přípravy těsta musíte dát kus lásky, poctivosti a respektu, který v přítomnosti babičky a dědy naprosto cítíte a vnímáte jako něco naprosto samozřejmého.

Rozhodla jsem se tedy vytvořit animované vyprávění na jeden obyčejný příběh, který je svou krásnou, poetickou čistotou, jednoduchostí, upřímností, úctou, ale i jemným humorem pro mne naprosto neobyčejný.

2 DALŠÍ INSPIRAČNÍ ZDROJE

Zdrojem mi bylo především vyprávění mojí babičky, tak jak si ho pamatuji. Pro usnadnění nahrávání, které mělo být spontánním vyprávěním, jsem babičku požádala, aby události sepsala vlastními slovy. Bohužel tento materiál, který měl být samotným scénářem, nakonec sloužil jako jeden z podkladů k psaní konečného scénáře. K autentičnosti vyprávění jsem při psaní scénáře použila zvukovou nahrávku, kterou jsem bez vědomí babičky pořídila již před 15 lety, při jednom nedělním vyprávění. Před 3 lety vyšla k osmdesátým pátým narozeninám mému dědovi, knižnímu grafikovi, monografie, v které byly použity texty

z našich pečlivě připravovaných nahrávek, o jeho životě. Jde o několikahodinový materiál, který popisuje celý dědův život až do současnosti. Z velké části se jedná o vyprávění s pracovní tematikou. Vyprávění bylo koncipováno, jako povídání o životních zkušenostech a prožitcích, proto se děda na několika místech zmiňuje o jeho vztahu k babičce, o tom jak se poznali a co společně prožili a prožívají. Pro dokreslení jejich vztahu uvádím pár slov z nahrávky:

„To nemůžu vědět, co by pro mě nějaká jiná udělala, nebo neudělala, páč jsem to nezkoušel. Ale je fakt, že jsem objevil, že Květa je prima. Prima člověk, v tom je to podstatný, skromná... no prostě bezvadná.“

„Kdybych ji chtěl urazit, tak řeknu, že uměla nejlíp vařit. To skutečně umí skvěle, ale podstatný je, že s náma všema uměla a umí vyjít. To není lehký, Kristy, to není lehký. A taky je třeba ocenit tu toleranci, když se ti to zrovna nelíbí. Ne tu, když je ti to zrovna jedno nebo se ti to líbí, to je snadný, ale bejt tolerantní, i když si říkáš „hergot, já bych ho radši vyhodila“... To je umění! A to myslím babička umí, navíc ještě nemá ten pocit, jako bych měl já: „hergot, já bych je vyhodil“. Prostě babička je vzácněj člověk!“

3 SCÉNÁŘ A STORYBOARD

„Po námětu a jeho zpracování do literárního scénáře je storyboard další etapou práce na animovaném filmu. Je nutným základem pro jeho realizaci. Při práci na něm se ujasní výtvarný styl, podoba a hra aktérů, ztvárnění prostředí, obrazová a zvuková skladba díla. V konečné podobě by měl být storyboard jakýmsi teoretickým předobrazem budoucího filmu.“¹

Jelikož jsem chtěla, aby svůj příběh babička vyprávěla tak, jako své zážitky vždy vypráví mě, udělala jsem nejprve jen bodový scénář. Pokusily jsme se společně nahrát vše autenticky a přirozeně. Avšak vzhledem k věku a momentálnímu zdravotnímu stavu, došlo k tomu, že babička nebyla schopná příběhy vyprávět tak, jako to dělávala. Měla trému a celkově depresivní stav nebyl zrovna nakloněn zamyšlení a vyprávění. Sepsala jsem tedy několik otázek, které jsem poslala s dopisem a čekala na odpověď.

zaslané otázky i s mým komentářem:

- Kde a kdy ses narodila?
- Co dělala maminka a tatínek za práci?
- Kdy proč a kam jste se přestěhovali?
- Jaká pro tebe bylo stěhování (nástup do školy)?
- Jak jste se s dědou poznali?
- Co se ti na dědovi líbilo?
- Jaké měl oči (Hadí, vid', já vím.)?
- Popiš mi Vaši první schůzku. Bylo to na kanoi jak po Vás stříleli Rusáci?
- Co jste s dědou prožívali, kam jste chodili za zábavou? Co jste probírali, když jste spolu chodili? Jde mi prostě jen o vaše schůzky. Jak probíhaly. Jak jste se bavili, tedy čím

¹ <http://www.symbio.cz/slovník/storyboard.html>

jste procházeli. Myslím teď třeba i ty Hořké balady Roberta Davida, které děda, jak sis myslela, „necudně“ ilustroval. Nemocnou maminku a vůbec všechno co se tě v té době, kdy jsi chodila s dědou, dotýkalo. Teď mě napadá i to učení na lavičkách a tak.

- Kdy jste se rozhodli, že se vezmete? (Neboj, já to vím, ale všechno mi to prosím napiš.)
- Jakou jste měli svatbu? („lahvově zelené šaty“)
- Popiš mi prosím, kdy a jak se narodily tvé děti. (šeptání u porodu)
- Jakou povahu měl Vašek a jakou mamka (tedy Markéta)?
- Kdy a jak se oženili x vdali? (svatba v šatech v bazénu)
- Jak a kdy ses dověděla o chystaných rozvodech svých dětí a jak jsi to zvládla?

(Babi, tohle vůbec nevím, jestli to tam dám. Kdyby ti to bylo nepříjemné, tak o tom nepiš. Ale je to vlastně krásně vidět, že tvůj život nebyl jen procházka růžovým sadem a že ty jsi to nakonec všechno zvládla. Protože tím víc, jak jsi citlivá a křehká, o to víc si statečná, jak si se vším bojovala a bojuješ!)

- Kolik se ti narodilo vnoučat (povahy, vizáže atd.)?
- Jak ses starala o vnoučata? (léto na Anně, mazání rohlíků k vodě, skákání ze skal, koupání, opalování...)

Na základě těchto bodů přišel dlouho očekávaný dopis, který však nesplňoval to, co měl, takže jsem se rozhodla sepsat text sama. Aby vše bylo co nejvíce autentické, použila jsem již výše zmíněnou 15 let starou nahrávku a nahrávky rozhovorů s mým dědou. Plus zasláný text a z velké části jsem pasáže napsala tak, jak si je pamatuji, slovo od slova. Až na pár vět se tedy jedná o slovní skladbu a vyjádření situací tak, jak je babička skutečně vyprávěla.

první scénáře - neupravený text:

„Narodila jsem se v půlce měsíce, měsíce kdy všechno bují, roste a rozkvétá. Narodila jsem se v půlce května do sluncem prozářeného odpoledne. Moji mamince bylo 28 let. Tatínek byl soustružníkem v továrně na kamna. Čeňkov, kde jsme bydleli, vyvážel kamna

do ciziny. Z vlastních sil si tatínek s maminkou postavili domek s malou zahrádkou, uprostřed

Brdských lesů.

Jako malá jsem běhala po loukách a kopcích, za kterými vycházelo a zapadalo slunce.

V létě jsme s maminkou chodily na trávu pro kozy a v zimě jsme s dětmi jezdily na sáňkách a stavěly sněhuláky. Poněvadž můj táta byl velice bojovný sociální demokrat, byl věčně bez práce. Maminka prala prádlo, aby vydělala alespoň nějaký peníze. A ten domek, co postavili, pronajímali pražákům a my, čtyřčlenná rodina jsme bydleli v prádelně. A stalo se,

že otec pronajal hořejší pokoje nějakému panu řediteli z Poštovní spořitelny, kterému se tatínek zalíbil, protože byl velice šikovný řemeslník. Takže ho vzal jako zřízence do té spořitelny. Jako uklízeče. Myl okna a všechno co k tomu patřilo. Jenomže, pak se propracoval až na vedoucího technického oddělení.

No a jeho touha byla taková, abych brzo udělala školu a dostala se do té spořitelny, coby úřednice, protože to bylo pod penzí a státní zaměstnanci měli různé výhody.

Měli svojí zvláštní pojišťovnu, která byla zase lépe placená. Byl to takzvaný fond státních zaměstnanců.

Vychodila jsem tedy dvouletou obchodní školu. ...no, já bych samozřejmě radši na čtyřletou obchodní akademii s maturitou, ale protože jsem musela přispívat rodině, tak jsem šla do Poštovní spořitelny. Perfektně jsem psala na stroji a uměla jsem těsnopis...

Když mi bylo 15 let přišla válka. No a nebýt války, tak by to bývalo bylo dobrý, protože jsme se dostala k advokátovi jako sekretářka. Jmenoval se Gottfried. No a poněvadž byl žid, tak před Němci utekl a už se nevrátil.

Začala jsem tedy pracovat v továrně na letadla, na nynějším výstavišti, tehdy tam byl

Letov.

Dělala jsem úřednici v kartotéce. A ty karty mi krasopisně nadpisoval jakýsi úředník, kolega. No psal to krásně. My jsme mu říkali Lord. A on jednou onemocněl. Kohout, jiný kolega, povídá: „Ať to místo něj tedy nadepíše Bláha, Vašek Bláha, ten umí psát.“ Bláha moc psát neuměl. To víš do dneška, že moc psát neumí. No, ale nicméně ke mně začal chodit pro ty kartičky. A jak tam tak chodil, tak si mě asi nějak začal všímat. I když já jsem si ho moc nevšímal. To víš, blondák a nosatej. A já v té době měla „vážnou známost“. Časem jsme si ale začali povídat. Já se červenala, Václav se červenal. A jednou přišel pan přednosta oddělení a Václav stál u kartiček, místo aby byl u sebe, a pan přednosta povídá: „Pane Bláha, copak jste nám přinesl nového? Posadte se u nás“. Děda se posadil a byl jak ředkvička. Jenom mu z těch malých škvírek poblýskávali ty jeho zelené hadí oči.

Vidiš, jaký je má hadí! No tak takhle jsme se seznámili.

A první rande? To bylo bezvadný!!! To jsme nějak jednou jeli z fabriky. Ještě jsme si vykali, my jsme si mimochodem dlouho vykali. Já jela do Nuslí a děda zrovna do Podola do loděnice, tak jsme jeli spolu tramvají a stáli jsme vzadu na plošině. A Václav mi povídá „Pojedte se mnou se svést na lodi“ ... Ale to byl březek!!! To bylo ošklivo. Já nechtěla.

Ale Václav mě tak držel v tom koutě u toho kola, co tenkrát v té tramvaji bývalo, až jsme k té loděnici dojeli spolu. Václav přinesl kánoe...ale kánoe...závodní kánoe!!! Ta byla strašně vratká, bylo jaro, ale byla opravdu zima a měli jsme dlouhý kabáty. Já v životě na kánoe nebyla. Jo a Václav měl dokonce klobouk, to se tenkrát nosily klobouky. Takže my dva.

V zimě, v kabátech a v kloboucích jsme si to pádlovali na závodní vratké lodi.

A je to bylo, když k nám děda přišel na první seznamovací večeři. A já vařila. Já vařila španělské ptáčky. A u nás se španělské ptáčky zabalovaly nití. Děda tedy přišel. Představili se. No..neznali se. Představ si, ženich ucházející se o nevěstu přijde na večeři...neznali ho...viděli ho poprvé v životě...a on je taky! Tak si uděláš obrázek, jaký byl cvok. Posadili jsme se ke stolu a začali jsme jíst ty španělské ptáčky zabalené do nitě. Václav jedl a kouká na tu nit. Vzal jí a začal jí otáčet a on se začal ten ptáček roztáčet a roztáčet. Václav ho rozbaloval a rozbaloval. A nit nekončila, tak se zvedal a to taky nestačilo, tak si stoupl

na židli, a kdyby ta nit nedošla, tak by si snad stoupnul i na stůl... Maminka ta z toho byla úplně...no maminka náhodou...ta se ráda smála.

Už si moc tu jejich reakci nepamatuju, ale myslím, že jsme se smáli všichni. Takže takhle se představil první den rodičům, o námluvách, své budoucí ženy...

Václav pak po válce studoval na UMPRUM a já se učila s ním. Vždycky říkal, že bych ty zkoušky mohla dělat za něj. Zároveň ale už pracoval jako redaktor. Děda, tedy Václav, měl už v té době strašně povinností. Takže nakonec to došlo tak daleko, že jednoho krásného dne mi řekl: „Tak Květo, co budeme dělat? Tak buďto se vezmeme, nebo se rozejdeme. Já nemůžu všechno stačit. Školu, práci a ještě chodit na rande.“ No a svatba byla velice skromná. V té době nic nebylo. Já jsem měla lahvově zelené šaty a přes ně jsem měla půjčenou stříbrnou lišku. Václavův zámožný strýc nás odvezl autem na svatbu a pak domů k mým rodičům. Tam pak byla taková velice skromná, ale skutečně velice skromná, hostina. To bylo v únoru 46.

Po svatbě jsme bydleli u mých rodičů. Měli jsme kuchyň a pokoj. Takže rodiče bydleli v kuchyni a my v pokoji. Ježíš, to bylo hezký...představ si, že děda, tedy můj tatínek, musel do té kuchyně dostat gauč. Vlastně dva gauče. Jeden byl pod oknem, tam jsem spávala já a naši v pokoji. A když jsem se vdala, tak tam musel dostat gauč druhý. To byly sice už moderní domy od Poštovní spořitelny, ale byly tam takzvané výlevky. Znáš to jo, ty vodovody? Takový ty keramický. No a tatínkovi se tam to čelo toho gauče nevešlo, jak mu tam překázela ta mísa. Tedy ta výlevka. A Václav z legrace říká „No tak to vyřízněte.“ A tatínek skutečně šel a podle tý mísy to vymodeloval a ten gauč vyříznul. Časem jsme se přestěhovali do svého vlastního většího bytu i s rodiči.

V dubnu devětačtyřicátém se narodil synáček, Vašík, a o tři roky později Markétka. Vašek byl rošťák, jak se na kluka asi patří. Takže kromě toho, že už odmala krásně kreslil, proháněl míčudu a vysklíval okna v širokém okolí. Markétka byla úplně jiná. Tichá zakřiknutá dívenka s blondatými culíky. Velice bázlivá, plachá, nesmělá a málomluvná.

Bohužel, měla docela smůlu na kamarádky. Tak to víš. Všechno to přinášelo starosti i radosti a nejdnou oba vyrostli a přišly svatby.

Vaškova svatba byla rozjásaná, neb byla ryze studentská. Pořádala se na velké zahradě, kde byl bazének a altán. A jak jsme tak jásali a jásali, dotančila jsem se svědkem až do bazénku, kam jsme si v těch svatebních šatech sedli a s chutí si štrngli pùllitry.

Pak se přidala i nevěsta, také ve svatebních šatech a všichni jsme se smáli a tančili až do rána. Prostě študentská svatba, jak má být. Markétky svatba sice tak veselá nebyla, ale tančilo se taky. Bohužel, obě manželství brzy skončila. To bylo těžké období plné smutků a bolesti.

Ale jak tahle manželství, tak i to další nám přinesla celkem pět vnoučat. Všechny jste tu trávily léto s námi na chatě na Anně. A víš, že tu bydlíme už pětatřicet let? Toto letí.

Přijde mi to jako včera, když jste tu každé léto běhali po terase, na kterou pralo letní slunce. Když jste válely sudy na trávě, jezdily na kole kolem kostela, běhaly s matrací k vodě, kde jste se ráchaly celé odpoledne až do večera. A když jsem šla za vámi se svačinou, tak jste na mě už z dálky volali: „Babí, babí, neseš rohlíky, nebo vdolky?“ Jo, ty teda do vás padaly. Říkalo se „k babičce na výkrmnu“. Bylo to veselé a krásné starání i zlobení. Ošetřování odřených kolen, zašívání roztrhaných kalhot a tahání z postele v jedenáct dopoledne. A když se tak na vás všechny kouknu, když se tak kouknu na ty naše děti a vnoučata

a pravnoučata, tak si tak říkám kolik tohoto je. Kolik těch příběhů, cest, emocí, osudů, citů i práce vzniklo z jedné jediné lásky, která začala za války mezi malými kartičkami v jedné zaprášené kartotéce.

Neochutnáme už ty buchty? Já myslím, že už vychladly. Dědo, pojď taky.“

Storyboard byl v té době již vypracován. Obraz a zvuk měl dvě rozdílné roviny.

Vyprávění bylo o životě mojí babičky, ale obraz měl být poskládaný ze stylizovaných záběrů a detailů postupu pečení buchet. V průběhu natáčení vyprávění, vybírání pasáží z vyprávění a konzultací ve škole, jsem se na základě doporučení rozhodla animaci dělat z těsta. Storyboard jsme tedy překreslila na vybraný text, který se následně ještě sestříhal ve spojení s animací. Animace je vyrobená v jednom záběru, bez potřeby stříhu. Změny prostředí a osob jsou výhradně zpracované animací. Připomínají tak dětskou imaginaci při hře s každodenními předměty.

4. ANIMATIK

„Animatik – jako důležitá součást při prezentaci budoucího spotu, nebo animovaného filmu. Jedná se o zjednodušenou ukázkou budoucího produktu s méně fázemi, ale již s výsledným timingem. Animatik můžeme vyrobit v č.b. provedení jako animované skici, ale i jako plně funkční maketu, která se již blíží budoucímu spotu.“²

„Animatik by měl obsahovat výtvarné návrhy postav a prostředí, styl animace.“³

Jelikož je tato animace mojí první animací, zkušeně jsem si nejprve naanimovat jednu krátkou část příběhu. Po vyzkoušení materiálu (těsta) a techniky (nasvícení, rychlost pohybu apod.) jsem vyhotovila celou animaci v podobném provedení jako je finální animace. Tuto prvotní animaci, lze pokládat za tzv. animatik. Přesně jsem při ní určila podobu postav i ostatních předmětů. Možnost jejich proměny a pohybu (stavění domu, vykreslení Pražského hradu, mávání ptačími křídli apod.). První animatik mi ukázal nedostatky v množství snímaných obrázků. Zvuk a obraz se v té chvíli lišil téměř dvojnásobně. Změřila jsem tedy čas nahraného zvuku a vypočítala počet obrázků, které by každá scéna měla mít. Přibylo několik obrazových doplnění v ději tak, aby animace byla stejně dlouhá jako zvuk.

² http://www.animation.cz/post_cz.htm

³ <http://www.grafika.cz/art/design/animace-reklama-multimedia-pol.html>

4. VÝTVARNÉ ŘEŠENÍ

Již v samém začátku jsem se jednoznačně rozhodla, že použiji tzv. fotoanimace.

„Jak už napovídá název, jednotlivé snímky budoucího filmu pořídíme pomocí fotografické techniky. Tato metoda animace je pro žáky nejjednodušší a dovoluje jim naplno rozvinout fantazii a soustředit se na děj a klíčové prvky filmu. Tvorba jednotlivých obrázků se tak omezuje z pohledu tvůrce na „pouhé“ mačkání spouště fotoaparátu a modifikaci scény před objektivem. Velkým kladem foto animace je nenáročnost na technické vybavení a výtvarné dovednosti žáka. I děti bez výtvarného nadání mohou vytvořit za pomoci předmětů kolem sebe zajímavý a poutavý film.“⁴

Přesně z těchto důvodů jsem zvolila tuto animaci, které umožňuje využít dovednosti a techniku kterou mám k dispozici. Vzhledem k malým kreslířským schopnostem a naopak fotografickým zkušenostem i technickému zázemí jsem tedy zvolila fotoanimaci.

Původním záměrem bylo nafotit reálné pečení buchet chronologicky tak, jak se příprava těsta odehrává. Nemělo však jít o „kuchařský popis“. Průběh přípravy těsta a následné pečení mělo být vyfocené z netradičních, výtvarně koncipovaných pohledů, kdy každá část přípravy symbolizuje děj, který zaznamenává zvuk – tedy příběh babičky. Např. kopec mouky a v něm žloutek měl symbolizovat hory a východ slunce. Dalším příkladem je zpracovávání těsta měchačkou, které by připomínalo pohyb pádla na kánoi. Jelikož ale těsto samo o sobě v sobě má určitou symboliku příběhu a života tím jak se hněte, válí a formuje, bylo další možností udělat animaci z plastelíny. Nejznámější tvůrce, používající tuto technologii je Nick Park a studio Aardman Animations. Natočili několik půlhodinových filmů Wallace & Gromit a dlouhometrážní Slepíčí úlet a Prokletí králíkodlaka.

⁴ *Základní animační techniky, JAROSLAV ŠINDLER*

Plastelína by nás však od těsta a pečení buchet dostala příliš daleko. Těsto, které je na buchty se ale nedá příliš výtvarně zpracovávat, jelikož neustále kyne. Zvoleným materiálem tedy nakonec bylo vizovické těsto, které umožňuje stejnou modelaci jako plastelína,

ale zanechává si podobu těsta na buchty, které se v závěru animace promění v upečené buchty.

Od techniky animace plastelínou, se tak obraz dostává více do polohy „švangmajerovských filmů“ (aniž bych samozřejmě chtěla jakkoli srovnávat kvality), kdy se ožívují předměty kolem nás.

Jan Švankmajer (* 4. září 1934 Praha) je český tvůrce animovaných filmů, výtvarník a animátor. Umění Jana Švankmajera je obtížně zařaditelné do nějakého uměleckého proudu, jako člověk je považován za surrealistu. Kromě své vlastní tvorby se podílí na filmech jiných tvůrců. Roku 1964, natočil svůj první film *Poslední trik pana Schwarzwaldea a pana Edgara*. Již v tomto filmu se objevují, pro jeho tvorbu typické prvky, jako je dynamické využívání montáže a kombinace herce s animovanými předměty.⁵

Aby se zachoval pocit přirozenosti, rozhodla jsem se pro dřevěné pozadí, navazující atmosféru dřevěného stolu, které naše babičky měly v kuchyni. Obraz se tak dostává do jedné barevnosti, kdy i pozadí má podobnou barvu jako těsto. Mírná barevnost je pak doplněna barevnými detaily, které scénu jemně ožívují.

Veškeré předměty, které v animaci zastupují jiný předmět, jsou věci, které najdeme v naší kuchyni. Místo kuliček na prádlo je použito hřebíčku (koření). Otvírák na konzervy se stává tramvají. Kráječ na vajíčka chvíli tvoří dráty nad tramvají a chvíli vodu, po které se

⁵ http://cs.wikipedia.org/wiki/Jan_%C5%A0vankmajer

na kánoi, tedy přesněji mašlovače, projíždějí babička s dědou. Děda loď odráží pádlem z malé dřevěné lžičky na sůl. I květiny na louce, nebo svatební rýže jsou potravinářské ozdoby, které se používají na ozdobu dortů. Nit, která slouží na zabalování španělských ptáčků je chvíli šňůrou na prádlo a chvíli nití, která ptáčka roztáčí a roztáčí.

Animací k bakalářské práci jsem si vyzkoušela, jak náročná je technika fotoanimace.

A to jak na trpělivost, tak i pečlivost a soustředěnost. Jak precizní přístup a přípravu si tato technika vyžaduje. O to větší respekt člověk dostává, při zhlédnutí animací tohoto typu. Pokazí-li animátor jen jeden záběr, nebo si ve scéně omylem pohne s něčím, co mělo zůstat tak, jak je, musí celou sekvenci opakovat – vše je totiž již nevratné, nebo jen velice obtížně opravitelné. (Jak příhodné, když samotný obsah animace je o životě, kde vše funguje stejně.) Krásné bylo pozorovat, jak lze stříhat nejen obraz, ale i zvuk. Co všechno se dá docílit ruchy a hudbou, které atmosféru nejen dotvářejí, ale mluvené slovo a obraz tak nějak příjemně scelují. Je mnoho věcí, které si člověk neuvědomí, pokud je nevyzkouší. Animace je obor, ke kterému bych se asi jen těžko dostala. Bylo to zábavné trápení připravovat tuto bakalářskou práci. I přes nedostatky, které je na mé práci samozřejmě možné najít, je radost při prvním finálním promítnutí nepopsatelná. Jsem ráda, že tuto práci pro UTB FMK, mohu předložit nejen Vám, ale i babičce k jejím květnovým osmdesátým šestým narozeninám.

II. PRAKTICKÁ ČÁST

4 ANIMACE

K nafocení snímků jsem použila:

Technika:

Canon EOS 40 D

Objektiv Canon EF-S 17 – 85 mm, 1: 4 - 5,6

Drátěná spoušť značky HAMA

Pevný stativ

Flashové zařízení FOMEI 320 ML

Formáty:

Snímky jsem fotila na vysoké rozlišení L 3888 x 2592

Některé JPEG snímky prošly následnou retuší v programu Photoshop

Jednotlivé snímky byly poskládány za sebe a pomocí softwaru ProCoder 3 vyrenderovány do formátu PAL 50 snímků prokládaně, tak aby bylo možné s tímto hrubým materiálem pracovat ve střížně.

Pro stříh a obrazovou postprodukcí byl použit stříhový systém Edius 4.61.

Výsledný materiál byl ze střížny vyexportován, jako normovaný PAL 50 prokládaně a dále byl proveden DVD authoring v softwaru DVD Architect 4, jehož výsledkem je DVD disk v normě DVD video PAL.

Použité materiály:

vizovické těsto:

1 kg hladké mouky, 4 dl vody, 2 lžice octa

Postup k vytvoření vizovického těsta:

Do mísy se nasype mouka a po částech přidává voda a ocet. Následně se těsto zpracovává a hněte tak dlouho, dokud není těsto vláčné, hladké, lesklé a bez hrudek.

Poté se uhnětené těsto zabalí do igelitového sáčku a v ledničce nechá asi šest hodin odležet.

potraviny: ozdoby na dort, mouka, žloutek, hřebíček, lentilky, olej

kuchyňské předměty: otvírák na konzervy, mašlovačka, šlehátko na mléko, uzávěr na lahev, kráječ vajíček, váleček

postup

Nad dřevěný stůl jsme si postavila stativ s fotoaparát. Objektiv fotoaparátu jsem nastavila na ohniskovou vzdálenost 85. Na dřevěném stole jsem si vyznačila plochu, do které jsem následně komponovala obraz. Světlo jsem použila pouze jedno k nasvícení z levého horního rohu. Dosvícení jsem řešila bílými odraznými deskami.

Po nasvícení jsem udělala vyvážení bílé a vyfotila několik zkušebních fotografií v různých režimech. Následně jsem vybrala nejvhodnější režim pro barevné podání snímků / animace.

Jednotlivé postavy a předměty jsem vyřezala z vyváleného těsta a později upravila pomocí malých nůžek, párátok, řezáku, špejlí a jiných předmětů.

Postup animace Pražského hradu: Na internetu jsem našla fotografii, z které jsem vystříhla siluetu a okreslila na tvrdou čtvrtku, čím jsem si vytvořila první masku. Druhá maska připomínala špičku jedné z věžiček Hradu. První masku jsem přiložila na stůl a vysypala moukou. Následně jsem masku odstranila. Obrázek vyfotila a opět masku přiložila o kousek dál, aby vznikl dojem, že věž „vjíždí do obrazu“. Pak jsme přiložila druhou masku – masku hradu, kterou jsem postupně vysypávala, odendávala masku a snímala. Stejně byly animovány i hory v úvodu animace.

5 POSTPRODUKCE

Oproti většině animací, vznikl v tomto případě nejprve zvukový záznam. Jelikož jsem chtěla, aby vyprávění bylo co nejvíce autentické, záměrně jsem požádala babičku, aby text namluvila ona. Mělo jít nejprve o spontánní vyprávění, ale nakonec bylo nutné text napsat a nechat přečíst. Jelikož je babičce 86 let a bydlí v jižních Čechách, nebylo možné ji převážet do studia. Zajistila jsem tedy techniku na možnost nahrávání v jakémkoli prostoru a nahráli jsme zvuk v jedné z místností chaty, kde babička s dědou žijí. Natáčení bohužel komplikoval momentální špatný zdravotní i psychický stav babičky, takže ve finále vznik materiál, který měl téměř hodinu.

Zvuk byl nahrán mikrofómem Neumann přes převodníky Appogee a stříhán v systému Pro Tools HD.

Nahrany text jsem přepsala a navrhla zkrácení vyprávění, které jsem nhrubo sestříhala ke konzultaci. Po schválení obsahu a délky vyprávění jsem do textu vepsala časomíru vybraných úseků a variant vyprávění. Vyprávění se pak nastříhalo v profesionálním studiu Manon Record.

Fotografie se nejprve vyrenderovaly a vzniklá animace se následně upravila: zkrátila a časově sestříhala tak, aby odpovídala ději a zvuku. Následně ozvučenou animaci (i když v tomto případě šlo spíše o zanimování zvuku) jsem obohatila zvuky, které dokreslují atmosféru vyprávění. Původně mělo jít pouze o 3-4 zvuky v animaci, ale nakonec jsem se rozhodla pro více zvukových prvků, které poklidné atmosféře chvílemi dodávají energii. Ruchy obraz s mluveným slovem více scelují.

Animaci jsem doplnila jednoduchými titulky. Název „Babička, aneb co nám život upeče“ je záměrně vytvořeno v „krasopisném písmu“, jak je zmíněno ve vyprávění babičky, když líčí její seznámení s dědou.

6 PRŮBĚH A PREZENTACE PRÁCE

Původní časový harmonogram byl naplánovaný od června do konce listopadu 2008

původní návrh časového plánu:

termín splnění	typ práce	jaká práce	spolupracovníci
5.6.08	zvuk	nahrát s babičkou rozhovor	
5.6.08	obraz	nafotit I NAHRÁT pečení buchet	
5.6.08	zvuk	nahrát zvuky z kuchyně	
26.6.08	obraz	zkusit výtvarné metody	
26.6.08	zvuk	vybrat zvuky z rozhovoru	
26.6.08	zvuk	vybrat zvuky z kuchyně	
26.6.08	scénář	sestavit předběžný scénář (přřadit obraz a text)	
30.7.08	obraz	výtvarně zpracovat (nakreslit x vystříhat) celou animaci	
31.8.08	zvuk	sestříhat rozhovor	
31.8.08	zvuk	sestříhat zvuky z kuchyně	
31.8.08	obraz	první návrh titulků	
30.9.08	animace	udělat první animaci	
15.10.08	scénář	nakreslit druhý scénář (budou-li se dělat opravy)	
20.10.08	zvuk	dodělávky, úpravy	
20.10.08	obraz	dodělávky, úpravy, oprava titulků	
27.11.08	animace	udělat konečnou animaci	

Vzhledem k vážným zdravotním komplikacím, operacím a následnému stěhování babičky s dědou do Prahy, byla babička ve špatném psychickém stavu a nebylo možné na práci začít dělat. Následně se k tomu připojilo moje vysoké pracovní vytížení, které polevilo až v polovině listopadu. Od prosince jsem tedy na bakalářské práci začala pracovat. Zprvu nejvíce času zabrala příprava a domlouvání obsahu a způsobu nahrávky, které komplikovala vzdálenost mezi mnou a babičkou. Po první neúspěšné prosincové nahrávce jsme se s babičkou snažily najít způsob, jakým příběh nahrajeme. Vyprávění totiž komplikovala téma a stále přetrvávající špatný psychický stav babičky. V polovině února jsem ve škole konzultovala první storyboard, při kterém padl návrh na vypracování animace z plastelíny. Začátkem března se podařilo dojednat termín na techniku a celé vyprávění se natočilo podle předem napsaného scénáře. Nahraný zvuk jsem nahrubo sestříhala do jednoho uceleného příběhu a v polovině března jsem obsah konzultovala ve

Zlíně, kde jsme se také dohodli na animaci z těsta. Následovalo překreslování storyboardu, jehož podoba byla definitivně stanovena začátkem dubna. O prvním volném víkendu, tedy v polovině dubna jsem celou animaci nafotila. Jelikož ale měla animace výrazné nedostatky, rozhodla jsem se následující víkend animaci přefotografovat. Následující dny, jsem pracovala na střihu zvuku a střihu animace, kterou jsem v náhledu zaslala na konzultaci. Pokračovala jsem na výběr a doplnila jsem ruchy a nakonec se vyhotovily titulky a finální požadované výstupy.

Shrnutí časového harmonogramu:

prosinec 2008: *první zvuková nahrávka*

leden – únor 2009: *příprava scénáře, návrh prvního storyboardu*

březen 2009: *nahrávání a výběr textu, překreslování storyboardu*

duben 2009: *schválení storyboardu, první focení animace – vznik tzv. animatiku, druhé focení animace, střih zvuku a obrazu, doplňování ruchů*

květen 2009: *titulkování, vyhotovení požadovaných výstupů*

Animace o délce 8 minut 28 sekund jsem umístila na DVD disk v normě DVD video PAL.

III. ZÁVĚR

Animace o mojí babičce vznikla na základě přesvědčení, že vztah, který prožívala a prožívá s mým dědou, jejím mužem, je založen na výjimečné souhře a to jak v duševním, tak i praktickém životě. Nikdy asi nepřestanu být fascinována její upřímností a láskou, kterou se snažila a snaží rozdávat všem kolem sebe. Nepřestanu být fascinována její nesobeckostí, trpělivostí a neuvěřitelnou tolerancí. Pravdivost všeho, co dělá je pro mě naprosto ohromující. Nepřehnanou péčí s citem pro vnímání druhých lidí je ojedinělým člověkem, kterého jen těžko potkáme. Samotný babiččin příběh je pro mě krásně jednoduchou a přece tak ojedinělou podobou života, který v sobě nese ty jemné záchvěvy a zákoutí, starosti, radosti, náhody, které nikdo nevíme, zda jsou osudem, nebo náhodami.

Animace tedy v sobě nenese jednu konkrétní zápletku, kterou je zapotřebí vyřešit a dovést do konce, protože v tomto případě je zápletkou celý život, který nám přináší spoustu neobvyklých situací a momentů, které s větší či menší lehkostí prožíváme, a které následně ovlivňují další náš život.

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

Z nahrávky rozhovoru s Václavem Bláhou st.

<http://www.symbio.cz/slovník/storyboard.html>

http://www.animation.cz/post_cz.htm

<http://www.grafika.cz/art/design/animace-reklama-multimedia-pol.html>

Základní animační techniky, JAROSLAV ŠINDLER

SEZNAM OBRÁZKŮ

SEZNAM PŘÍLOH

P I: PLAKÁT

P II: FINÁLNÍ STORYBOARD

P III: PŮVODNÍ STORYBOARD

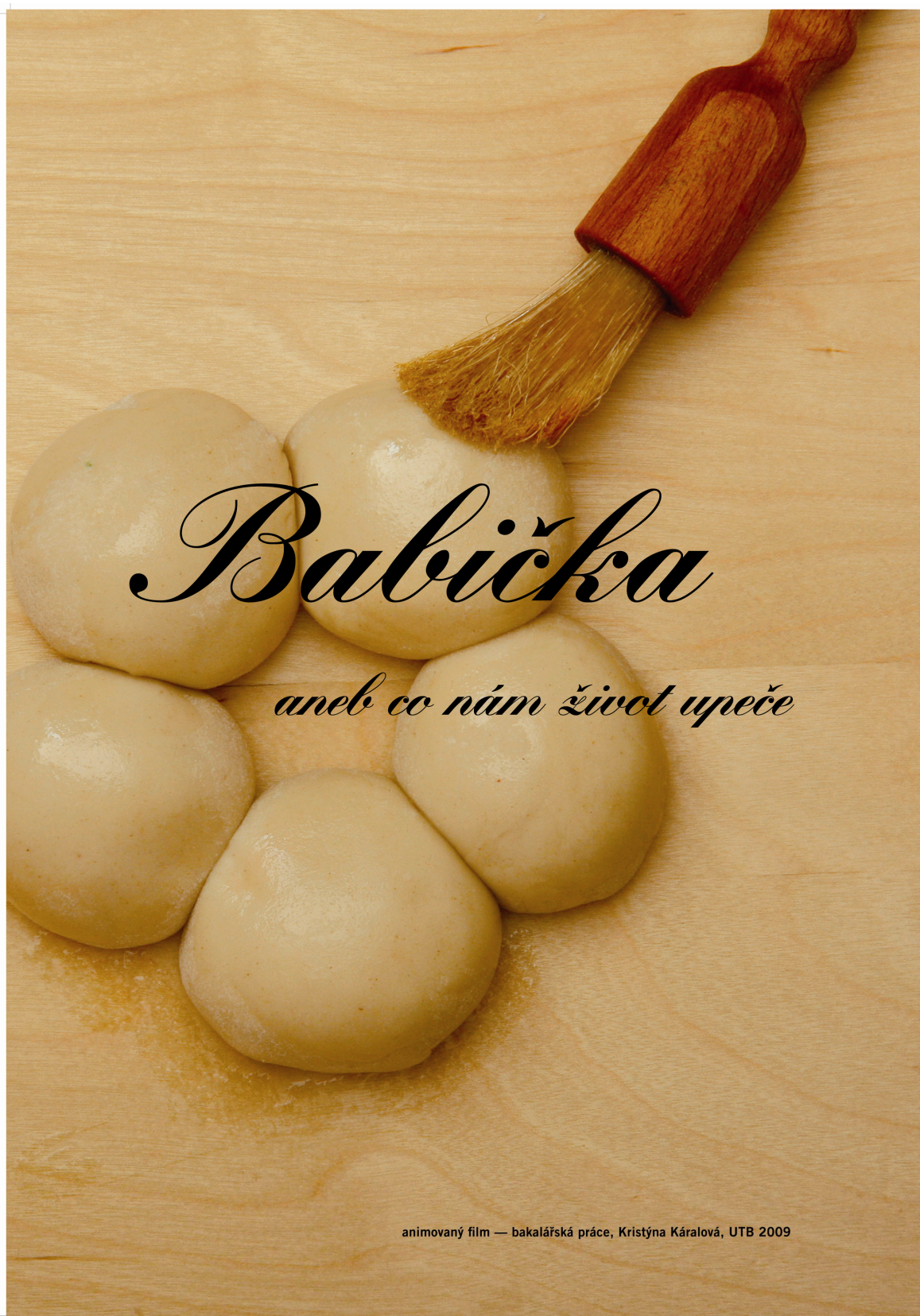
P IV: PRACOVNÍ SCÉNÁŘ

P V: DOPIS BABIČCE

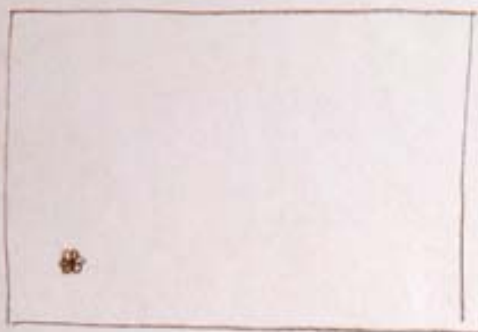
P VI: BABIČKY DOPIS

P VII: FOTODOKUMENTACE

PŘÍLOHA P I: PLAKÁT

PŘÍLOHA P II: FINÁLNÍ STORYBOARD

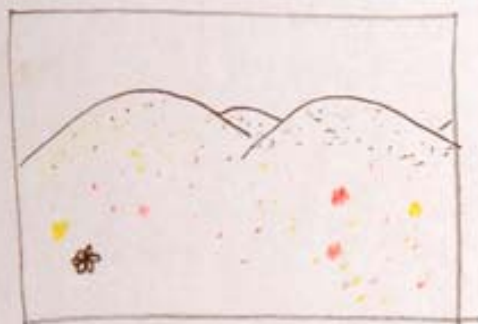

Na dřevěném pozadí se rozvíjí květ, který je z těsta.

Po celou dobu je plynulé vyprávění.

Vyprávění: o tom jak se babička narodila

Ruchy: Zvuk ptáčků na louce – jarní atmosféra.

Z mouky se vykreslí hory a na nich „vykvetou“ květiny – dortová ozdoba.

Vyprávění: kde babička vyrůstala a co dělali její rodiče

Ruchy: zpěv ptáčků na louce – jarní atmosféra.

Do mouky se vykreslí stromy.

Vyprávění: stále kde vyrůstala a co dělali její rodiče

Z těsta se postaví domek a vykreslí se na něm okýnka, dveře a střechy. Vedle domku se doplní květiny (zahrádka)

Vyprávění: jak si rodiče babičky postavili domek

Ruchy: ťukání kladívka.

Na obraze se objeví šňůra na prádlo a postupně se na něj začne věšet oblečení, do kterého se vmáčknou vzory (květiny na šatech ženy, knoflíky na košili). Prádlo se přichytí kolíčky na prádlo - hřebíčky - koření.

Vyprávění: maminka babičky vydělávala peníze praním prádla

Nad prádlem se postupně umístí hlavy celé rodiny. Přibudou oči a ústa.

Vyprávění: domek, který rodiče babičky postavili., pronajímali na léto a jejich rodina bydlela v prádelně

Postavy se srolují a přemění se v auto, které z obrazu vyjede.

Vyprávění: tatínek od babičky dostal práci v poštovní spořitelně a tak se přestěhovali do Prahy

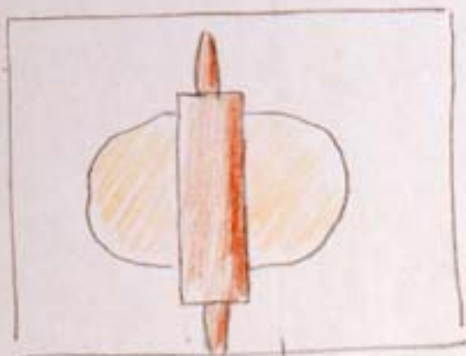
Ruchy: zvuk starého auta

Nejprve zespodu „vyroste“ špička z mouky, která se postupně vykreslí v celý Pražský hrad, nad kterým vyjde slunce.

Vyprávění: tatínek si přál, aby babička začala taky pracovat v Poštovní spořitelně

Ruchy: doznívá auto

Vyválení těsta

Vyprávění: babička vychodila dvouletou obchodní školu a musela začít pracovat

V těstě se postupně vysází slovo perfektně v písmu psacího stroje

Vyprávění: *perfektně* psala na stroji a uměla těsnopis

Ruchy: klepání stroje

Do obrazu z pravého dolního rohu přiletí letadlo

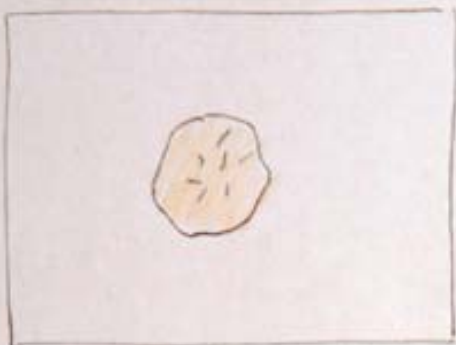
Vyprávění: začala válka a babička nastoupila v továrně na letadla

Ruchy: zvuk starého letadla

Sbalení těsta

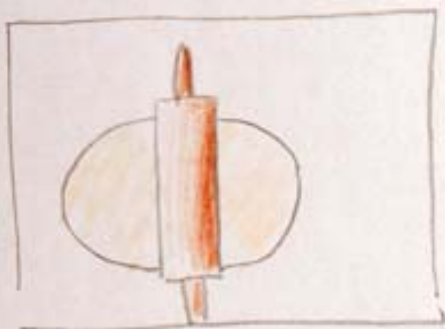
Vyprávění: babička pracovala v kartotéce (začátek příběhu o tom, jak se seznámili s dědou)

Těsto se tvaruje a formuje

Vyprávění: pokračování příběhu o tom, jak se v kartotéce seznámili s dědou

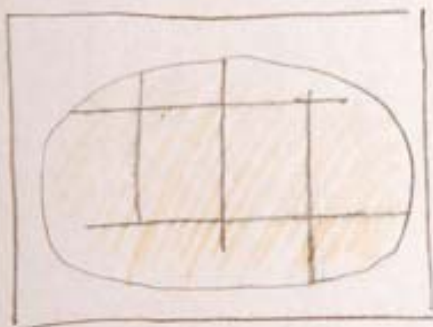
Ruchy: jemné šustění válečku o těsto

Vyválení těsta

Vyprávění: pokračování příběhu o tom, jak se v kartotéce seznámili s dědou

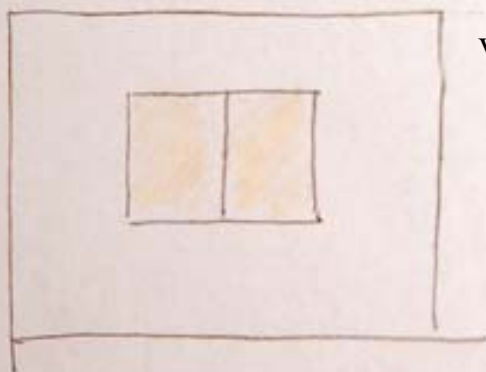
Ruchy: hudba

Z těsta se vykrajují kartičky a odkrojky se odvalují do stran pryč z obrazu

Vyprávění: pokračování příběhu o tom, jak se v kartotéce seznámili s dědou

Ruchy: hudba

Vykrojené dvě kartičky

Vyprávění: pokračování příběhu o tom, jak se v kartotéce seznámili s dědou

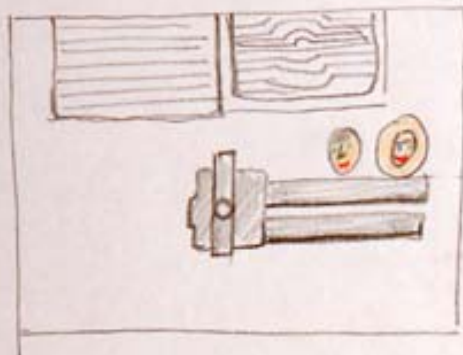
Ruchy: hudba

Na kartičkách se postupně vytvarují postavy muže a ženy s červenajícími tvářemi

Vyprávění: pokračování příběhu o tom, jak se v kartotéce seznámili s dědou

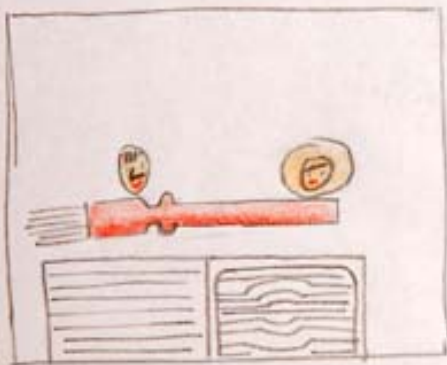
Ruchy: hudba mizí

Shora se objevuje kráječ na vajíčka, ze stran (žena zprava, muž zleva) „přicházejí postavy“ (hlavy) muže a ženy, které, když se potkají, tak se vzájemně ukloní. Zprava do obrazu vjíždí tramvaj – otvírák na konzervy, do které muž a žena „nastoupí“. Tramvaj / otvírák několikrát otočí otočnou klikkou.

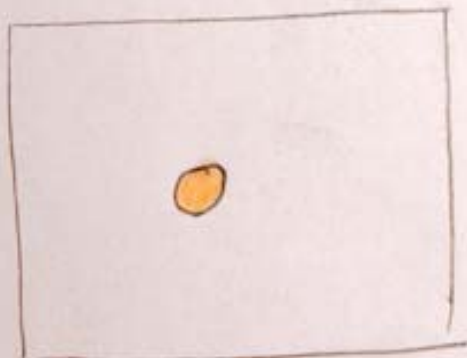
Vyprávění: začátek vyprávění o pozvání na první schůzku, kdy babička s dědou společně jeli tramvají z práce a děda babičku pozval na projížďku lodí

Ruchy: cinkání tramvaje

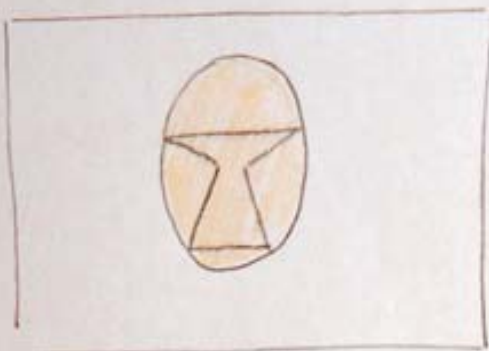
Kráječ na vajíčka se přesouvá do dolní části obrazu, kde představuje vodu. Zprava doleva přijíždí muž a žena na kánoji/mašlovače.

Vyprávění: pokračování vyprávění o pozvání na první schůzku – babička s dědou jeli na vratké závodní kánoi

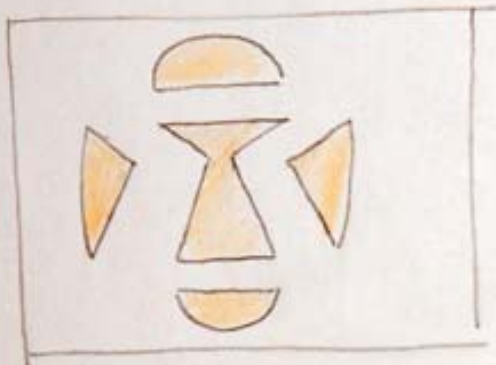
Kulička těsta, která se postupně vyválí na malý plátek těsta

Vyprávění: začátek vyprávění o první návštěvě u rodičů, kdy babička vařila španělské ptáčky zabalené o nitě

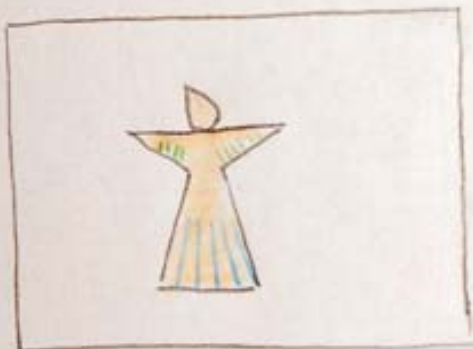
V těstě se naznačí silueta těla ptáčka, který se postupně vykrojí.

Vyprávění: pokračování vyprávění o první návštěvě u rodičů, kdy babička vařila španělské ptáčky zabalené do nitě

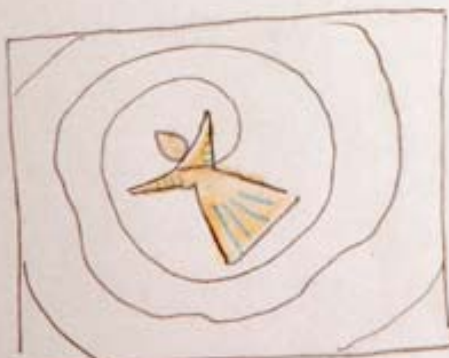
Odříznuté zbytky postupně odjíždějí do stran.

Vyprávění: pokračování vyprávění o první návštěvě u rodičů, kdy babička vařila španělské ptáčky zabalené do nitě

Ptáčkoví se ze shora přisune hlavička, vytlačí se mu pířka, která se vybarví potravinářskými ozdobami. Ptáček mávne křídly a začne létat.

Vyprávění: pokračování vyprávění o první návštěvě u rodičů, kdy babička vařila španělské ptáčky zabalené do nitě

Ptáček je nejprve zamotáván do nitě a pak je z ní následně rozmotáván, přitom poletuje v obraze. Snímané obrazy se prolínají. Nakonec se ptáček rozmotá a uletí vlevo z obrazu.

Vyprávění: konec vyprávění o první návštěvě u rodičů, kdy babička vařila španělské ptáčky zabalené do nitě, které pak děda rozbaloval tak až si stoupl na židli

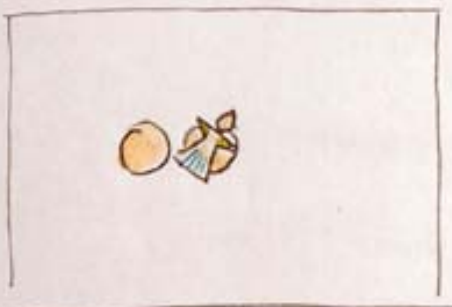
Stejné postavy, jako byly v předešlém obraze o seznamování. Pohyby rukou – doteky. Pak už jen zrychlující pohyb rukou muže – běží.

Vyprávění: začátek vyprávění o svatbě

Na těle ženy se objeví zelené lentilky („lahvově zelené šaty“) a kolem krku žluté lentilky („stříbrná liška“), muži na těle přibudou žluté knoflíky / lentilky a v ruce nevěsty vykvete svatební kytice z těsta a potravinových ozdob. Obraz se pak zasype bílými kousíčky potravinářské ozdoby na dort, která symbolizuje házení svatební rýže, které z obrazu zmizí ze shora dolů.

Vyprávění: pokračování vyprávění o svatbě („lahvově zelené šaty“, „stříbrná liška“)

Ptáček přilétne nejprve s jedním bochánkem těsta a postupně s druhým bochánkem

Vyprávění: babička s dědou měli dvě děti

Těsto se tvaruje v placičky, které se naplní povídky a tvarohem

Vyprávění: babička s dědou měli kluka – rošťáka a holku . bázlivou dívenku.

Do obrazu zdola přicházejí 5 malých bochánků a dva velké naopak odcházejí. Bochánky se točí dokolečka, jakoby tancovaly.

Vyprávění: narození 5 vnoučat a vyprávění o tom, jak vnoučata trávila na chťě s babičkou a dědou léto

Ruchy: výkřik radujících se dětí

Bochánky jsou otírány mašlovačkou, na které je olej (symbolizuje vajíčko, kterým se buchty před pečením otírají)

Vyprávění: péče o vnoučata

Obraz statických bochánků se prolne s obrazem upečených buchet, které se postupně ocukrují.

Vyprávění: babička volá dědu na buchty

PŘÍLOHA P III: PŮVODNÍ STORYBOARD

SWITK

→ SYPAŇÍ DROBTÍ
→ A NÁSLEDNĚ SYPAŇÍ CUCERU (ze strany - cukr se třepá)

HUPBA

COUKA, LÁVA NA KREML, KUPY

→ MĚKCO DO KTRVHO DOPADA DROBTÍ A CUKR
→ KYNE TVÁŘEK

VEN EDU (SVETAN)
KDYA KDE JSI SE NAPODILA? JAK TO TAK VYPADLO CO DEZALA HATINER A CO TADINEK?

MOUKA, ŽELTÉ, ŽELTÉ JAKO SLUNCE

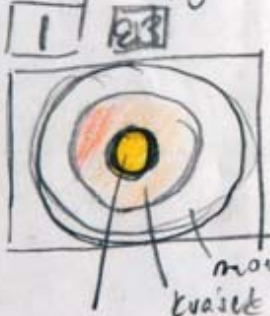

→ mo hlava se sype celý
→ vjokazi žluté (žluté?)
(kamera jede odspada mlhono?)
→ ai žileni vystrane (dosviceno)
→ vlak pajiždijici puz kopce

PROČ AKATI KDVSTE SE PESTANOVATI?

1 2 3

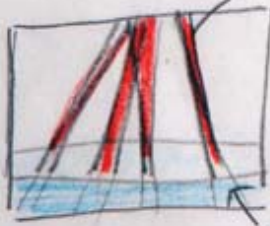
TATLA KOKE

→ KOVA JE TOCI (jako by se testo) X michalo
→ kamera se oddaluje/prizice
mouka jako kvásek
žluté
michaček

JAK JSTE SE S DEBOJ POCENAZI?

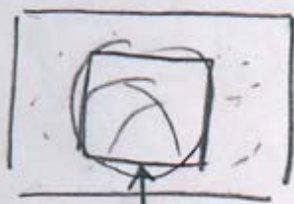
PH'DEA

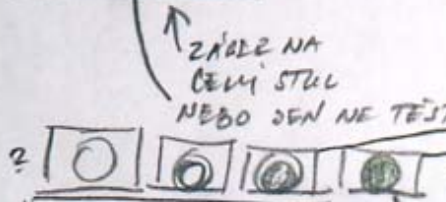
obraj misy s čisti mičačký, kosa! miča testem (to nemí vidit) (na kávoičt?)
misa
mocha jako voda

YARE BYLO VAFER PLVNI RANDE?

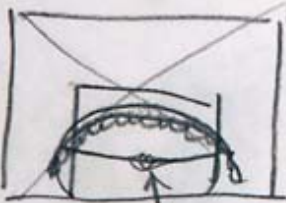
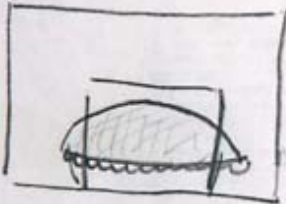
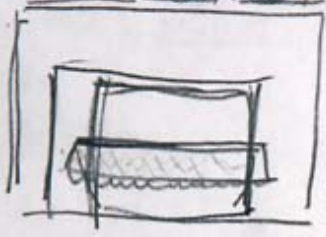
ZVUK PADLA O VODU

→ TĚSTO JE (SATO) TVARUJE
(HMĚTE) JSOU VNĚŘI VÍPĚT
OBTIŠKY PRSTŮ A DLANI
AŽ SE VYTVARUJE V
UHRODNOLÝ BOCHÁNEK

BYLO TO V ZITĚ (MOUKA
LAHODNE ZALEHE SÁTŮ (UTOKA)

pusinka
(dokreslená)

ČIM TĚ DĚLAT
OSUŠIL ?
ČIM TĚ PŘEKUAPIL (BALAN)
KATI JSTE SPOLU
CUDILI ?

KDY JSTE SE
ROZPODLI ŽR
SE VEZNETE ?

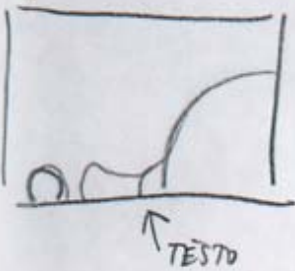
JAKÁ BYLA
VAŠE SUATBAZ

X KDY JSTE
ZAČALI UVAŽOVAT
O PĚTECH ?

~~VAŠE SUATBAZ
PĚTI DĚTI ?~~

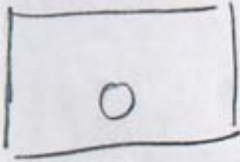
X KDY JSTE MĚLI
PĚTI ?

~~MIAŠENITÝ
PUSY~~

OD VEĹKÉHO TĚSTA SE UKRÁDÍ (VYTÁHNE) MALÁ KULIČKA TĚSTA

~~KDY JSTE ZAČALI
UNAVOVAT
DĚTECH?
KDY JSTE MĚLI
DĚTI?~~

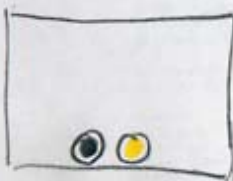
MALÁ KULIČKA SE HNEJE JAKO JE KNEČKA TA VEĹKÁ V MALÝ BUCHÁNEK PĚLA SE DŮLEK

PŘEŠTĚHOVÁNÍ NA ANAM

CELE SE (NE)OPAKUJE *2X

(DĚTI (CA) (U PUBERTĚ)

BUCHTY KOGÁČE SE NAPLNÍ POVIDLÝ A TVAROHEN A ZABARÍ SE

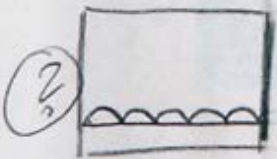
JAKÝ BYL VÁŠEK? (ROSTÁ) FOTBAL

JAKÁ BYLA MATEŘKA? (KLIDNÁ) VOLEJBAL

ZA BUCHTAMI SE OBJEVÍ Z POSTAVY ŽENA PINENE MÍČ (VOLIBAL) KLUK TOJNE DO MÍČE

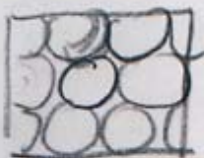
→ PACTOT ROZBYTĚHO SELA

KDY SE VÁŠEK S MATKOU OŽENIL?

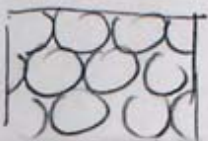
A KOLIK MĚLI DĚTI? (NE PŮBĚ, ALA VODENOVÁNÍ)

O TOM JAK SE BABIČE STARALA O UNOUCATY

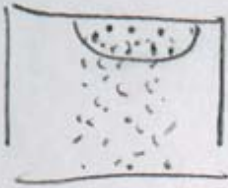
PŘETÍRÁNÍ MAŠLOVACÍM BUCHTY

ZVUK VECERÁNÍ DO TĚSTY

NAPOCENĚNÉ RUCHTY JAK POSTUPNĚ ZLATNOLÍ - ČERVENO ČILNĚ JUTNĚ

LETO U BABIČKY KOUPÁNÍ A OPALOVÁNÍ

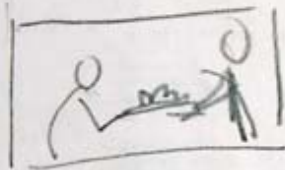
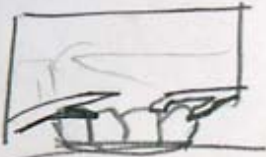
→ SYRANI' CUKRU
(v pradi' neda)

HUDBA

TAK A JE TO
HOTOU'

3

PŘÍLOHA P IV: PRACOVNÍ SCÉNÁŘ

~~1. 1. 1944~~ Narodila jsem se v půlce měsíce, měsíce kdy všechno bují, roste a rozkvétá. Narodila jsem se v půlce května do sluncem prozářeného odpoledne. Moji mamince bylo 28 let. Tátinek byl soustružníkem v továrně na kamna Čeňkov, kde jsme bydleli, vyvážel kamna do ciziny. Z vlastních sil si tátinek s maminkou postavili domek s malou zahrádkou, uprostřed Brdských lesů. *JA aida*

~~1. 1. 1944~~ Jako malá jsem běhala po loukách a kopcích, za kterými vycházelo a zapadalo slunce. V létě jsme s maminkou chodily na trávu pro kozy a v zimě jsme s dětmi jezdili na sáňkách a stavěli sněhuláky.

~~1. 1. 1944~~ Poněvač můj táta byl velice bojovný sociální demokrat, byl věčně bez práce. Maminka prala prádlo, aby vydělala alespoň nějaký peníze. A ten domek, co postavili, pronajímali pražákům a my, čtyřčlenná rodina jsme bydleli v prádelně. A stalo se, že otec pronajal hořejší pokoje nějakému panu řediteli z Poštovní spořitelny, kterému se tátinek zalíbil, protože byl velice šikovný řemeslník. Takže ho vzal jako zřízence do té spořitelny. Jako uklízeče. Myl okna a všechno co k tomu patřilo. Jenomže, pak se propracoval až na vedoucího technického oddělení.

~~1. 1. 1944~~ No a jeho touha byla taková, abych brzo udělala školu a dostala se do té spořitelny, coby úřednice, poněvač to bylo pod penzi. A státní zaměstnanci měli různé výhody. Měli svoji zvláštní pojišťovnu, která byla zase lepší placená. Byl to takzvaný fond státních zaměstnanců.

~~1. 1. 1944~~ Vychodila jsem tedy dvouletou obchodní školu. ...no já bych samozřejmě radši na čtyřletou obchodní akademii s maturitou, ale protože jsem musela přispívat rodině, tak jsem šla do Poštovní spořitelny. Perfektně jsem psala na stroji a uměla jsem těsnopis...

~~1. 1. 1944~~ Když mi bylo 15 let přišla válka. No a nebýt války, tak by bývalo bylo dobrý, protože jsme se dostala k advokátovi jako sekretářka, jmenoval se Gotfread. No a poněvač byl žid, tak před Němci utekl a už se nevrátil. **POZNAČENO ŽLUTOU VÝŠKRINOUI**

~~1. 1. 1944~~ Začala jsem tedy pracovat v továrně na letadla, na nynějším výstavišti, tehdy tam byl Letov.

DOPLNIT

Handwritten notes:
255 → 300
408
480
408
480
408
480

0057AVCC - 13, 05, 99 - 14, 29, 99

5,37,00

15,39,57

(13, 17, 31)

Dělala jsem úřednici v kartotéce. A ty karty mi krasopisně nadpisoval jakýsi úředník, kolega. Ne psal

to krásně. My jsme mu říkali Lord. A on jednou onemocněl. Kohout, jiný kolega, povídá: Ať to

místo něj tedy nadepíše Bláha. Vašek Bláha, ten umí psát. Bláha moc psát neuměl. To víš do dneška,

že moc psát neumí. No ale nicméně ke mně začal chodit pro ty kartičky. A tak tam tak chodil, tak si

mě asi nějak začal všimát. I když já jsem si ho moc nevšímala. To víš, blondák a nosatej. A já v té

době měla „vážnou známost“. Casem jsme si ale začali povídat. Já se červenala. Václav se červenala.

A jednou přišel pan přednosta oddělení a Václav stál u kartiček, místo aby byl u sebe, a pan přednosta

povídá: „Pane Bláha, co tak jste nám přinesl nového? Posadte se u nás“. Děda se posadil a byl jak

televizka. Jenom mně z těch malých škvírek poblyskávali ty jeho zelené hadí oči. Vidíš, jaký je má

hadí. No tak takhle jsme se seznámili.

A první rande? To bylo bezvadný!!! To jsme nějak jednou jeli z fabriky. Ještě jsme si vykali, my jsme

si mimochodem dlouho vykali. Já jela do Nuslí a děda zrovna do Podola do loděnice, tak jsme jeli

spolu tramvají a stáli jsme vzadu na plošině. A Václav mi povídá „Pojeďte se mnou se svést na lodi“...

Ale to byl březen!!! To bylo osklivo. Já nechtěla. Ale Václav mě tak držel v tom koutě u toho kola, co

tenkrát v té tramvaji bývalo, až jsme k té loděnici dojeli spolu. Václav přinesl kánoe... ale

kánoe... závodní kánoe!!! Ta byla strašně vratká, bylo jaro, ale byla opravdu zima a měli jsme dlouhý

kabáty. Já v životě na kanoe nebyla. Jo a Václav měl dokonce klobouk, to se tenkrát nosily klobouky.

Takže my dva. V zimě, v kabátech a v kloboucích jsme si to pádlovali na závodní vratké lodi.

A je to bylo, když k nám děda přišel na první seznamovací večeři. A já vařila. Já vařila španělské

ptačky. A u nás se španělské ptačky zabalovaly niti. Děda tady přišel. Představili se. No, neznali se.

Představ si, ženich ucházející se o nevěstu přijde na večeři... neznali ho... viděli ho poprvé v životě... a

on je taky! Tak si uděláš obrázek, jakej byl evok. Posadili jsme se ke stolu a začali jsme jist ty

španělské ptačky zabalené do niti. Václav jedl a kouká na tu nit. Vzal ji a začal ji otáčet, a on se začal

ten ptaček roztačet a roztačet. Václav ho rozbaloval a rozbaloval. A nit nekončila, tak se zvedal a to

taky nestačilo, tak si stoupl na židli a kdyby ta nit nedošla, tak by si snad stoupl i na stůl... Maminka

ta z toho byla úplně...no maminka náhodou...ta se ráda smála.

Už si moc tu jejich reakci nepamatuju, ale myslím, že jsme se smáli všichni. Takže takhle se představil

první den rodičům, o námluvách, své budoucí ženy...

Václav pak po válce studoval na UMPRUM a já se učila s ním. Vždycky říkal, že bych ty zkoušky

mohla dělat za něj. Zároveň ale už pracoval jako redaktor. Děda, tedy Václav, měl už v té době strašně

povinnosti. Takže nakonec to došlo tak daleko, že jednoho krásného dne mi řekl: „Tak Květo, co

budeme dělat? Tak buď to se vezmeme, nebo se rozejdeme. Já nemůžu všechno stačit. Školu, práci a

ještě chodit na rande.“ No a svatba byla velice skromná. V té době nic nebylo. Já jsem měla lahvové

zelen šaty a přes ně, jsem měla půjčenou stříbrnou líšku. Václavův zamožný strýc nás odvezl autem na

svatbu a pak domu k mým rodičům. Tam pak byla taková velice skromná, ale skutečně velice

skromná, hostina. To bylo v únoru 46.

Po svatbě jsme bydleli u mých rodičů. Měli jsme kuchyň a pokoj. Takže rodiče bydleli v kuchyni a my v pokoji. Ježiš to bylo hezký...představ si, že děda, tedy můj tatínek, musel do té kuchyně dostat gauč. Vlastně dva gauče. Jeden byl pod oknem, tam jsem spávala já a naši v pokoji. A když jsem se vdala, tak tam musel dostat gauč druhý. To byly sice už moderní domy od Poštovní spořitelny, ale byly tam takzvané výlevky. Znáš to jo, ty vodovody? Takový ty keramický. No a tatínkovi se tam to čelo toho gauče nevešlo, jak mu tam překážela ta mísa. Tedy ta výlevka. A Václav z legrace říká „No tak to vyřízněte.“ A tatínek skutečně šel a podle tý mísy to vymodeloval a ten gauč vyřízнул. Časem jsme se přestěhovali do svého vlastního většího bytu i s rodiči.

V dubnu devětačtyřicátém se narodil synáček, Vašík, a o tři roky později Markétka. Vašek byl rošťák

jak se na kluka asi patří. Takže kromě toho, že už odmala krásně kreslil, probáňel mičudu a vysklíval

okna v širokém okolí. Markétka byla úplně jiná. Tichá zakřiknutá dívenka s blondatými culíky. Velice

15,18,92

15,33,02

bázlivá, plachá, nesmělá a málomluvná. Bohužel měla docela smůlu na kamarádky. Tak to vis

VYPUSIT Všechno to přinášelo starosti i radosti a nejednou oba vyrostli a přišly svatby

21,02,57

Vaškova svatba byla rozjásaná, neb byla ryze studentská. Pořádala se na velké zahradě, kde byl bazének a altán. A jak jsme tak jásali a jásali, dotančila jsem se svědkem až do bazénku, kam jsme si v těch svatebních šatech sedli a s chutí si strngli püllitry. Pak se přidala i nevěsta, také ve svatebních šatech a všichni jsme se smáli a tančili až do rána. Prostě studentká svatba jak má být. Markétky svatba sice tak veselá nebyla, ale tančilo se taky. Bohužel obě manželství brzy skončila. To bylo těžké období plné smutků a bolesti.

Ale jak takhle manželství, tak i to další nám přinesla celkem pět vnoučat. Všechny jste tu trávily léto s námi na chatě na Anně. A víš, že tu bydlíme už pětadvacet let? Toto jen. Přijde mi to jako včera, když jste tu každé léto běhali po terase, na kterou pralo letní slunce. Když jste váleli sudy na travě, jezdili na kole kolem kostela, běhali s matrací k vodě, kde jste se ráchali celé odpoledne až do večera.

Jsem bla za vámi se svačnou, tak jste na mě už z dálky volali. „Babi, babi, neseš rohlíky, nebo vidouky.“ Jo, ty teda do vás padaly. Říkalo se „k babiče na vykrmnu“. Bylo to veselé a krásné starání i zlobení. Ošetřování odřených kolen, zašívání roztrhaných kalhot a tahání z postele v jedenácti odpoledne. A když se tak na vás všechny kouknu, když se tak kouknu na ty naše děti a vnoučata a pravnoučata, tak si tak říkám kolik tohoto je. Kolik těch příběhů, cest, emocí, osudů, citů i práce vzniklo z jedné jediné lásky, která začala za války mezi malými kartičkami v jedné zaprášené kartotéce.

Neochutnáme už ty buchty? Já myslím, že už vychladli. Dědo, pojď taky.

PŘÍLOHA P V: DOPIS BABIČCE

16.2.09
PRAHA

Mila' babičko,
jo strana' a' s' m' dlouhe' dobe' pišu dopis a
co jeste' navíc, jaky' to div, pišu ho rukou,
tede' mi ma' poel'toet', ale propiskou, jato' si
mi ty psavala dopisy a m'loj je jila
hodit na postu do Oslava pri' nakupovani'
za' sob' do vas' sp'et' hmy. Timoj mi ho (je)
p'edavala mamka, kdyz' u' vas' byla ma'
vikend a vic' se autobusem vracela
domu' na Prosek.

Pada, moe' rada, bych ti o takovy'
"dopis" chtela' poprosit. I kdyz' vse' co
do mi' mapise's u'e' znam e' tvo'ho kasne'ho,
p'ekrasne'ho vyp'naveni'. Nemu' to byt'
vlastne' dopis, ale pis' to, jak se ti to
bude' nejlip' psat.

Jak jsem ti u'e' rikala, delam' katalo'zku
na tema' "babička". Tedy' katalo'zku o tobe'
a tvi'm neuv'itelnem' p'ibehu a tvi' velke'
lase'ce, kterou je nej'm d'ida, ale troji' deti
a vsechna' tva' v'rouc'eta. Tedy' o p'ibehu
plne'm neuv'itelnu' m'hy, a cudnosti,
trp'livosti, strachu a zodpov'ednosti.

O p'ibehu, o kterem' se smad'ete jen v poh'adk'ach.
A protoz' tvoj' (vas') p'ibeh znam' smad'
t'imi' do punticku i drobny'ch za'k'at' i
troji' du'se, ud'elala jsem u'e' se'm'oh.

Pardon. Zapomněla jsem napsat, že
bakalářskou prací je animace.

Dvoumimutová „krátka“ animace, která asi
bude vnebolem mi kreativní, které v
poslední době velmi mnoho a ta kři-
se metruje tak mrcha tak zle ní.

Ovšem jsem tedy sedla. Sepsala si
vše potřebné, vzala pastelky a papír a
přemýšlela jak to eji dát dohromady.
Nakonec se z toho usilovného přemýšlení
i něco vylouplo a v pátek jsem
proseděla osm hodin ve vlaku, abych to
mohla konzultovat se svým profesorem.
Závěrem mi nastějí ve zkratce je to, že
máme (mám) co dělat abychom to
stihli a prvním krokem k odrazu je
máhnout příběh.

Protože mám to máhnutí minule
moc našlo (mí kvůli nedokonalému
máhvánímu zastřeší a tobi pro tu
trámu a přikuapení) rozhodla jsem se,
že bude nejlepší pokud tím tuji máhvání
příběh sepišeme, případně upravíme
(tedy jen stylisticky) a ty jej pak přečteš.

Mám tedy mítolik bodů (z tvého života),
které by se v animaci měly objevit.
Na konci dopisu je příložíím. Babičko,
náda bych tě poprosila, jelikož je opravdu
málo času, jestli bys mi ~~je~~ mohla do pátku
(2)

vše v jediném „dopisu“ (textu) povyprávět
jak to bylo a co všechno se k tím
podlím vař. Čím více napíšeš, a já
vím jak krásně a květnatě umíš psát
(vědět jsi květa), tím lepší to bude.
Neboj se prosím niceho a piš to tak
krásně, jako jsi mi to netoli krát
vyprávěla na terase (před letního slunce,
které pralo do dlaždicke zábradlí i
slunečnicku), se vyhráňel karmem, nebo
při sazení jirkim. Piš to, prosím, jako
bys mi to potichu a „kničce“ vyprávěla.

Tom vař příběh, babičko, mi dáva
stále naději, že věci můžou jít správným
směrem a že to, co zda' být neuskutečne,
se může mítomu mužě vyplnit.
Sem moc moc ráda, že jsem ~~u~~
součástí toho vašeho příběhu.

Teším se tedy na tvé psaní a jsem
nedočkavá, až si budu číst ten krásný
pohádkový příběh.

Tvoje vnučka Kristína

PŘÍLOHA P VI: BABIČKY DOPIS

11. 5. Línkov přes Hlávovic

(1)

Maminka povstala státní jeřich, doměk, talbuk
byl pauštalník v kósimě na kámy su. Línkov vyprávěná
do úřady.

Asi po deseti letech děla domecik pěstal
a šel pracovat do Poštovní banky kde pra-
coval na právní a právnícké skupině.

Y děla jsem poznali v kavárně na ulici
já učednice on Reiseriměny (Kantabak^{er} se
firátkem).

První rande byla, kde žend, než se kámy

Byla po mls skupině státní a kři-
kem „Dauy dvoiči“! Ale nedal.

Maminka byla dlouho nemocní a ke šis,
si ^{Vájar} ~~do~~ šilal sluchy akusáči vřelila,
ab maminku jsem musanotharala. Nils
jme se masíci.

Vájar se šel dále studoval na UCRVHCIE
a já byla kedě, se se ~~se~~ utěm s mlm.

On jistě taky a chválil mě, a šel bych
malle dílat rhačky se něj, profesor už
končíť pracoval jako redaktor u nás.

2

Václav Petr, což bylo velmi známé přední, profes-
sorské, makroekonomické a pak se orýjeda delší
makroekonomické, takže výprava hnutí ke
velice havela těšila. A protože to bylo mnoho
slavosti a píše, tak jsme se rozhodli, že se
nemáme a bude tak pro lepší, než!

^{Už to byla v klamgalaoni netai, doma stávající oběd}
^{some pro nejvyšší}
když se narodil synáček 1.4. 1949 a se 3 roky

Markéta. Porady byly podle mě normální,
já byla uházněná ^{rodilku} pacientka a o jí. D. jsme si
posílali a většinou jiných dobrátel.

Když jsem přišla k porodu s Markétou
tak jsem referoval, že tam je paní D. co se
dla Váste, ale ona mi se smutným obličejem

prohlásila, že končí službu a se jí jde pan D.

Ničí mi jíž výhled, že si já to se sebe ne-
dostanu. He to je jedna drá! Markéta

neměla skoro žádné vlasy, ale restička
obdivovala její tělo!

Vášek byl rozený malý, rozčekaný, ale pěkně

(3)

maloval a kreslil. Učili mu šlo dobře, ale la-
dal.

Machotka byla velmi nasmělá a tím pádem měla
mluvní a měla smíchu na kamarádky. A když
je matka tak pome^{ne} odřekovali do ruky v Dejvi-
ci. A tam měla smíchu, je^{ne} dostala do tří-
dy kde byly velmi vlastní, přehnaně uberové-
mý děvčátka. Ale rozhodně to poměrně dobře.

Vášková matka byla rozjářaná neb to byla
svatba vyje študentoké. Komala se ve velké re-
hradě kde byl barin^{o altán} a^{ter} jmenem rozjářané
všude do osamého - půdál se ke mně Vášková
svědek byly malá a tam jmeno si o chutě

Abongli každý přítelkár. Dal se ke mně, ke v
šátek, měla nověta a všichni jmeno se prima
barině a tamě, samosřípní v salce.

V altánu byla muzika a byla vorela.!) A v
ducha jeno si říkala, kei by byl i šivok
kakovj. Ale maněstoví vydržela asi 3-4 roky.

Oboji radě to nepřehopila neb jmeno byla.

(H) skyněka nároky, se jejích povahy jsem proti-
skládne. ale mně to bylo moc líto.

Mar ketčina svatba byla méni veselá, sice
se taky končila, ale maničství se po cu-
viti letel rozpadlo. Byly to smutné události,
ale už dobře dopadla, otavě se o děti naučila
rajímaji. A všichni se ^{byly} ~~byly~~ me Annie sethala
me.

Vnaučit mám pět. Tri Varkovo, 2 Marketty
jedno lepší než druhé, všichni jsou velmi
šikovni a sáhodni sloni je světlí ad blond
při červení a černí.

O všech pět jsem se velmi ^{státa} starala celý leta
na Annie. Bylo to veselé, ale někdy přece
jsem slabeni. ale nortiruji si!!! Máme

~~plus~~ plus krásných fabel, které si rádi
pobíráme, chválíme ^{byly} jaldé to přetné
časy. Mll.

PŘÍLOHA P VII: FOTODOKUMENTACE

